

«Для мене рідний університет – це, насамперед, місце, де я зустріла найдорожчу людину»

Нещодавно отримали цікавий відгук про проект «Мій_ЛьвДУВС», у якому наші випускники діляться спогадами про роки навчання у виші.

– Усі розповідають про знання, досвід, успішну кар'єру... Моя історія зовсім інша. Для мене рідний університет – це, насамперед, місце, де я зустріла найдорожчу людину, – пише наша випускниця Олександра.

Тож сьогодні публікуємо зворушливу лавсторі, яка розпочалася майже 15 років тому.

– Мабуть, лише в юності можеш відчувати такі щирі та справжні емоції!

пускниця зустріла на 2 курсі.

– Побачила і одразу закохалася, – пригадує вона. – Та спочатку ми були лише друзями. Тільки через рік зрозуміли, що наші почуття взаємні, й почали зустрічатися. Навіть стали переможцями конкурсу «Краща пара», що проходив в університеті.

Одружилися одразу ж після завершення навчання й

отримання офіцерських погонів. Зараз подружжя виховує двоє дітей – синочка Владислава та донечку Інну.

– Для мене найскладнішим був період, коли чоловік вирушив на схід. Це було у перший рік проведення АТО. Через кілька днів після його від'їзду дізналася, що у нашій сім'ї буде поповнення, – розповідає Олександра.

Звістку про вагітність дружини Тарас отримав уже на сході. Радості не було меж, адже давно мріяв про донечку. Фото тесту на вагітність із двома смужками стало для нього найкращою мотивацією, аби якнайшвидше повернутися додому.

– Я вдячна рідному вишу за те, що докорінно змінив моє життя, – наголошує Олександра. – Вдячна за міцну сім'ю та коханого чоловіка – мого найкращого друга, який завжди підтримує та розуміє з пів слова.

Галина Лемішко

Неповторність кожної миті, відчуття безмежного щастя, взаємодопомоги та підтримки... Курсантське життя – дійсно особливе. Ти знаходиш друзів, які назавжди залишаються поряд, отримуєш неймовірний досвід спілкування, вчишся розуміти різницю між добром та злом, – ділиться роздумами Олександра.

Свого чоловіка Тараса наша ви-

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

Четвертокурсниця юридичного факультету Аліна Євчинець ще з дитинства мріяла стати юристом. Тож після закінчення школи не виникло жодних сумнівів щодо вибору майбутнього фаху.

#Мій_ЛьвДУВС

«Здобуті знання і навички стануть міцним фундаментом у моєму житті», – студентка ЛьвДУВС Аліна Євчинець

– Коли я вперше опинилась у стінах юридичного факультету ЛьвДУВС, мене вразила особлива атмосфера, – ділиться спогадами Аліна. – Привітні, веселі та життєрадісні одногрупники сприяли формуванню дружнього колективу, а висококваліфіковані викладачі заохочували до здобуття знань.

Студентка розповіла, що навчання у ЛьвДУВС відкрило для неї низку нових можливостей.

– Освітній процес, студентське самоврядування, художня самодіяльність – тут усе вирує креативом та інноваційними підходами, – наголошує Аліна.

На лекціях та семінарських заняттях, за словами студентки, викладачі завжди готували цікаві практичні завдання, використовували нестандартні формати роботи, а також власним прикладом мотивували до навчання.

– Юридичний факультет сформував частину моєї особистості, дав мені немалий багаж знань. Я впевнена, що здобуті в університеті знання і навички стануть міцним фундаментом у моєму житті та кар'єрі, – підсумувала Аліна.

Марта Петрів

ВАСИЛЬ ФРАНЧУК:

«Ми допомагали людям, які постраждали від Чорнобильської катастрофи»

Мабуть, в Україні нема людини, яка б не чула про Чорнобильську трагедію. Серед нас є люди, які пережили цю біду, а також ті, які допомагали їм перейти через непрості випробування.

Історію допомоги постраждалим від катастрофи на Чорнобильській АЕС ділиться проректор Львівського державного університету внутрішніх справ Василь ФРАНЧУК.

– Василю Івановичу, Ви були серед тих, хто допомагав зводити помешкання для сімей, переселених із Чорнобильської зони. Як вважаєте, чому сьогодні варто про це говорити?

– Чорнобильська трагедія – це біль кожного. З плином часу його по-різному відчують. Та досі більшість публікованих матеріалів, фільмів, спогадів за різні роки стосуються ліквідації трагедії. Менше написано про те, як допомагали людям, яких відселяли зі зони ураження, і майже немає інформації про те, як молодь, особливо студенти та курсанти, брали у цьому участь. Тож хотів би поділитися власною історією допомоги, бо у той період я був студентом третього курсу Львівського державного інституту фізичної культури. Перекоаний, що сьогодні ця інформація нам потрібна, найбільше молоді, бо це важливі уроки командної роботи, відповідальності, а також взаємопідтримки.

– Як студенти могли брати участь у таких будовах? Адже це потрібно вміти, а також і бути мотивованим до такої роботи.

– У радянський період для студентів вищих навчальних закладів була передбачена практика так званих трудових семестрів. Студенти за угодою їздили у різні виробничі організації. Це було взаємовигідно: підприємства отримували додаткову робочу силу, а студенти мали можливість покращити свій фінансовий стан, особливо, якщо працювали в Тюменській, Вологодській областях та й інших регіонах на півночі Росії.

У квітні 1986 року я, як студент і командир студентського будівельного загону Львівського державного інституту фізичної культури, вчергове готувався до трудового семестру – ми мали їхати в Тюмень чи Вологду, зараз

вже й не пригадаю. Та Чорнобильська трагедія внесла корективи у наші плани. Ми отримали завдання – зводити будинки для переселенців у селі Забуяння Макарівського району, що на Київщині. Хотілося б наголосити, що жоден із будзагонівців не висловлював сумнів щодо поїздки, хоч і знав напевне, що заробітків великих не буде. Пригадую, зі Львова до Києва був сформований спеціальний ешелон зі студентськими будівельними загонами львівських вишів. Ми їхали в одному вагоні зі студентами Львівського національного університету ім. І. Франка. Нас урочисто проводжали і чи не кожна газета описала цю подію. Коли ми прибули, то були здивовані – на місці, де мало вирости поселення, ще зеленілося поле. Нас мала зустрічати будівельна Рахівська пересувна механізована колони, але було враження, що там ніхто нас не чекав. Та ми не склали рук, хоча з першого дня були досить складні робочі взаємини, бо розуміли – завдання необхідно виконати: побудувати шість домогосподарств (туди входили – будинок, господарська будівля і погреб).

– Як у таких умовах Вам вдавалося організувати роботу, адже не так просто залучити студентів 2–4 курсів?

– Якісно організувати роботу загону – це було основною передумовою, оскільки ситуація на-

справді була надто складна. В цілому для будівництва поселення задіяли дуже багато людей: окрім студентських будівельних загонів ще й будівельні організації із Закарпатської області. На початку ми мали великі проблеми з поставанням матеріалів. Мало того, ще й не було прямої доставки – вагони з матеріалами подавали до сусіднього села. Бракувало також і техніки. Окрім цього, підприємство, яке мало забезпечити харчування, відмовлялося годувати сту-

ного загону «Спартанець». Тоді ж планували, що кожен повинен зробити впродовж дня. А щовечора в смт Макарові відбувалися наради під керівництвом відповідального за будову міністерства, де звітували про виконану роботу, зазначали, які необхідні будівельні матеріали, обговорювали план робіт. І так тривало майже два місяці.

За цей період виникало чимало ситуацій, де молоді хлопці проходили школу мужності, лю-

дяності, відповідальності та винахідливості. Не можу пригадати, хто саме запропонував чергувати легкоатлетам на станції, щоб повідомляти про прибуття вагонів із будівельними матеріалами. А відбувалося це здебільшого ночами, можливостей зателефонувати не було, тому зв'язок підтримувався за допомогою бігу. Завдяки такій винахідливості ми першими були біля вагонів. Звичайно ж, перевантажували все вручну. Освітлення не було, тож доводилося палили піддони, дрова, які знаходили в лісі поблизу. І так завантажували 6–8 вантажівок. А інша частина бригади зранку вставала і йшла будувати.

Був цікавий випадок, коли приїхали вагони з цементом і зупинилися в незручному для вантажівок місці. Тож хлопці виштовхали вагон і розігнали його, а щоб зупинити – мусили кидати під колеса колоди. Це було досить небезпечно, але іншого виходу не було.

– З погляду цього досвіду, що б Ви порадили сучасній молоді?

– Найперше я відзначу, що українська молодь завжди у складні часи для країни брала й бере на себе відповідальність. Прикладів було і є дуже багато. Взявши на себе відповідальність, необхідно довести справу до завершення. Це можливо, якщо ми будемо діяти спільно. Зводячи у складних умовах будинки, для людей, які залишилися без житла внаслідок Чорнобильської трагедії, ми працювали командою. Здобували там добрий досвід такої взаємодії, гуртування довкола поставлених завдань. Розумію, що тоді й сьогодні якісна командна робота можлива, якщо лідер розуміє, як важливо об'єднати людей довкола ідеї. Вирішальною є також довіра один до одного, ефективна комунікація між собою. І, звичайно, добре визначені цілі й відповідна мотивація, правильно поставлені завдання та контроль дають добрий результат і формують сильну команду. Сьогодні Україні потрібні професійні та відповідальні молоді люди, здатні спільно працювати. Це найшвидший спосіб проводити цілеспрямовані зміни.

Розмовляла
Наталія Павлишин

Кілька тижнів поспіль курсанти, студенти та працівники ЛьвДУВС опікуються найменш захищеними категоріями населення у рамках проєкту «Добро об'єднує», який започаткувала рада курсантсько-студентського самоврядування. Його мета – допомогти тим, хто опинився у скрутному становищі під час карантину та не може самотужки про себе подбати. Проєкт реалізується спільно із Центром волонтерства «Корпорація добрих справ». Волонтери щодня відвідують малозабезпечені родини, самотніх пенсіонерів, людей із обмеженими можливостями, а також тих, хто перебуває на самоізоляції. Привозять їм пакунки з продуктами, засоби гігієни та ліки.

ВОЛОНТЕРКА ПРОЄКТУ «ДОБРО ОБ'ЄДНУЄ»:

– Обов'язок поліцейських – допомагати і служити людям. У нас з'явилася така можливість подбати про тих, хто зараз найбільше потребує допомоги. У цей нелегкий час підтримувати інших – вкрай важливо, – наголосив першокурсник факультету № 3 Олексій Зьомбра.

Заступниця завідувача Шевченківського відділення соціальної допомоги вдома Леся Рибак поділилася враженнями спільної діяльності з волонтерами ЛьвДУВС:

– Ми співпрацюємо із Львівським державним університетом внутрішніх справ та

«Кожен із нас повинен турбуватися про інших»

дуже дякуємо курсантам, які прийшли і допомогли нам рознести продуктові набори для самотніх людей.

Разом із представниками служби у спра-

вах дітей та соціальними працівниками вихованці нашого університету допомогли роздати продуктові пакунки майже півсотні родинам Франківського району Львова, які

перебувають у скруті. Це, насамперед, сім'ї, де виховують дітей з інвалідністю, а також малозабезпечені родини.

Закінчення на стор. 4

«Клаптик надії»: студент ЛьвДУВС допомагає шити маски для медиків та захисників

Студент факультету № 3 Львівського державного університету внутрішніх справ Андрій Цибульський допомагає волонтерам шити захисні маски для медиків та військових. Хлопець долучився до акції «Клаптик надії», учасники якої щодня виготовляють близько 200 масок та безкоштовно передають їх тим, хто зараз перебуває на передовій у боротьбі з небезпечною недугою.

– На жаль, не всі можуть залишитися вдома та безпечно пережити пік захворювання. Знаю, що чимало курсантів та студентів ЛьвДУВС зараз активно займаються волонтерством, допомагають самотнім людям, малозабезпеченим сім'ям, дбають про те, аби ті не почувалися покинутими. Тож ми вирішили доєднатися до хорошої ініціативи та передати Львівському державному університету внутрішніх справ 200 багаторазових захисних масок, – розповідає Андрій Цибульський.

Захисні маски студента

ЛьвДУВС допомагають вберегтися від страшної недуги й українським захисникам. На східні терени передали вже другу партію волонтерської допомоги – 200 масок із тканини, які виготовили з неабиякою турботою про наших воїнів.

Окрім цього, багаторазові маски від волонтерів отримали медики та маленькі пацієнти дитячої лікарні у Стрию, а ще – мешканці міста.

– Про цю акцію дізнався від друга і зрозумів, що не можу залишитися осторонь, тож вирішив допомогти волонтерам, – каже

Андрій Цибульський. – Над виробництвом масок працюємо щодня всією командою. Кожен має свою ділянку роботи, до вечора встигаємо пошити до двох сотень масок.

Особливу увагу волонтери приділяють захисту медиків.

– Ми також зібрали кошти на пошиття захисних багаторазових

костюмів із сертифікованої тканини і передали їх лікарям швидкої допомоги, медикам Стрия, а також у військову частину міста, – наголошує студент ЛьвДУВС.

Хлопець каже, що волонтерська робота зовсім не перешкоджає навчанню,

а навпаки – стимулює до саморозвитку й пізнання. Тож разом із учасниками акції встигають не лише дистанційно навчатися, а й здобути додаткові знання та пройти цікаві курси онлайн.

За матеріалами відділу зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС

ВОЛОНТЕРКА ПРОЄКТУ «ДОБРО ОБ'ЄДНУЄ»:

«Кожен із нас повинен турбуватися про інших»

Закінчення. Початок на стор. 3

Курсант 1 курсу факультету № 1 Володимир Кравець доєднався до цієї ініціативи, бо розуміє, що у цей непростий час потрібно проявити співчуття та милосердя, подбати про тих, хто залишився наодинці зі своїми проблемами.

– Багато людей не могли стримати сліз, коли ми передавали їм пакунки зі гостинцями, – ділиться враженнями юнак. – Переконали, що нам потрібно єднатися довкола доброї справи, аби допомогти усім, хто потребує, пережити ці нелегкі часи.

Волонтери ЛьвДУВС допомагали й самотнім людям похилого віку та мало-забезпеченим родинам, які мешкають у Залізничному районі міста Львова.

– Усі, до кого ми завітали, зустріли нас дуже приязно, дякували за турботу, бажали здоров'я, – розповідає активна учасни-

ця волонтерського руху, студентка 4 курсу юридичного факультету ЛьвДУВС Дарина Білик. – Сьогодні, як ніколи, потрібно згуртуватися, аби подбати про тих, хто

опинився у скруті. Важливо допомагати цим людям. Вірю, що це нам під силу. Зараз молодь не може залишатися осторонь, адже роботи дуже багато! Тож варто, щоб кожен із нас поділився хоча б крихтою своєї турботи з іншими.

Першокурсниця факультету психології ЛьвДУВС Дана Дропа – одна з перших долучилася до соціальної ініціативи. Дівчина каже, що буде й надалі займатися волонтерством.

– Щирі емоції людей, яким ми допомагаємо, заряджають особливим позитивом і гордістю за волонтерів, які роблять так багато добрих вчинків у цей непростий для України час, – наголошує Дана.

Якщо хочете стати учасником команди волонтерів чи допомогти тим, хто цього потребує, телефонуйте на «гарячу лінію» ЛьвДУВС +380 66 654 6277.

За матеріалами відділу зв'язків з громадськістю ЛьвДУВС

Курсанти спільно з працівниками Шевченківського відділу поліції роздавали на вулиці маски

Курсанти Львівського державного університету внутрішніх справ спільно з працівниками Шевченківського відділу поліції ГУНП у Львівській області роздавали маски перехожим.

Таку акцію влаштували, щоб закликати львів'ян бути відповідальними та дбати про безпеку під час карантину.

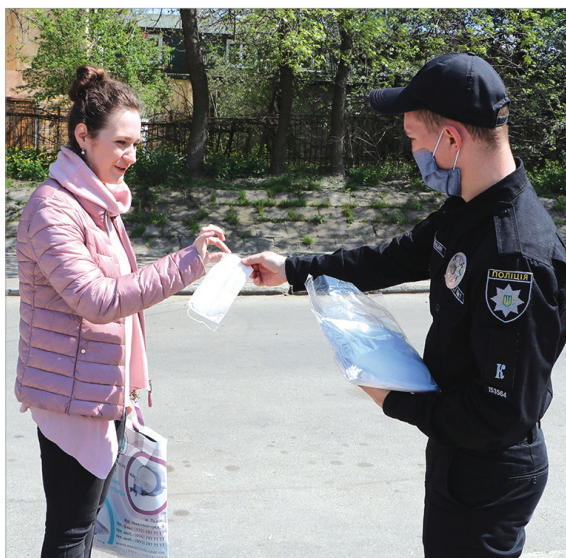
Правоохоронці також проводили з порушниками роз'яснювальну роботу та наголошували на важливості дотримання правил карантину.

– Курсанти разом із працівниками поліції підходили до осіб, які були без маски у громадських місцях, та безкоштовно надавали їм

захисні маски, – повідомив заступник начальника відділу кадрового забезпечення ЛьвДУВС Роман Сушко. – Перехожим пояснювали, що засоби особистого захисту зараз вкрай необхідні для їхнього здоров'я та безпеки оточуючих.

Загалом, учасниками профілактичної акції стали близько півтори сотні мешканців Львова.

ВЗГ ЛьвДУВС,
світлина Марти Петрів

ГОРДІСТЬ УНІВЕРСИТЕТУ

#Мій_ЛьвДУВС

«Університет став для мене місцем, де можна не боятися бути собою», – студентка ЛьвДУВС Соломія Шастіна

Студентка четвертого курсу факультету психології Соломія Шастіна ще школяркою відкрила для себе світ психології. Вже тоді зрозуміла, що найбільше її цікавлять поведінка, мотиви, думки та потреби інших людей.

Батьки дівчини підтримали це захоплення і купували їй літературу з психології, заохочували розвиток у цій царині. Після навчання в коледжі Соломія вже не сумнівалась у тому, що хоче стати саме психологом.

– Навчальний заклад я обрала швидко, адже чула лише позитивні відгуки про ЛьвДУВС, – розповідає студентка. – Згадуючи зараз роки, проведені в рідному університеті, можу сказати точно – це були найкращі моменти у моєму житті.

Великий вплив на становлення Соломії, за її словами, мали викладачі, які скеровували, надихали, підтримували, завжди ставились до студентів як до колег, цікавились їхньою думкою, були уважними та терплячими.

Завдяки науковому гуртку студентка зрозуміла, що хоче й надалі розвиватись як дослідник. А оскільки більшість викладачів факультету є психологами-практиками, то вони давали чимало порад та охоче ділились власним досвідом.

– Дуже цінним було те, що на факультеті була можливість розвиватися ще й творчо, – ділиться враженнями студентка. – Я могла поділитись своїми ідеями та реалізовувати їх – організовувала лекції, тренінги. Університет став для мене місцем, де можна не боятися бути собою.

Уляна Сенько